

“Heaven has no rage like love to hatred turned, nor hell a fury like a woman scorned”

(El cel no coneix la ràbia com la de l'amor convertit en despit, ni l'infern una fúria com la d'una dona menyspreada)

Cita de l'obra “The Morning bride” (1697), de William Congreve (1669-1729) Dramaturg i poeta anglès

Diuen que de l'amor a l'odi, només hi ha un pas. Aquesta línia és tan prima que moltes vegades es desdibuixa i es confon. Però es clar, quan el motiu del trencament d'una parella és a causa d'una infidelitat, aquest pas és encara més cru i l'odi més visceral...

Vaughan, Tom

Doctor Foster

Vilassar de Dalt : Mapetac, 2015

No desvetllem res de la trama dient que, efectivament, aquesta sèrie va sobre la possibilitat d'una infidelitat. Però no una infidelitat qualsevol, no, aquesta sèrie porta als protagonistes al límit. I és que quan un matrimoni és feliç i tot sembla funcionar, si apareix l'ombra de la sospita, ja res serà igual perquè la primera llavor que creix, és la desconfiança.

L'argument és, en aparença, simple: Gemma Foster és una doctora que treballa al poble de Parminster, on va créixer el seu marit Simon. Viu feliç amb ell i amb el seu fill Tom d'onze anys. Un matí, el gest innocent del seu marit de prestar-li la seva bufanda quan marxa a la feina, fa que trobi

un cabell llarg i ros que no és seu perquè ella té el cabell castany. Aquest petit detall és el desencadenant de l'inici de la sospita que creix al seu interior i que fa trontollar tota la seva vida. Pot ser que el seu marit Simon tingui una aventura amb una altra dona? O és només una obsessió seva sense cap fonament?

- Encontré un pelo rubio y largo en la bufanda de Simon.
- ¿Rubio y largo?
- Sí
- ¿Y crees que ha estado con otra mujer?
- Yo no...
- ¿Una larga y rubia?
- Sólo es una paranoia ya lo sé...
- Hay mucha gente rubia.
- Es que nunca había...
- Yo me acuesto con Simon. Seguramente sea mío... Mujer, que es broma. Pues sí que estás preocupada. Oye mira no tiene porqué ser de una mujer. Hay hombres rubios... caballos.
- Es que... se te cruza la idea y...
- ¿Confías en él?
- Sí... ¡Sí!
- Pues fíate de él. Si no empezarás a registrarle el móvil, los bolsillos... Se os ve muy bien juntos. Un pelo sólo es un pelo.

(Conversa entre la Gemma i la seva veïna l'Anna durant un sopar)

La història es desenvolupa ràpidament i no dóna molt de respir, ja que al final del primer capítol, comença per la doctora Foster l'inici del seu propi infern personal quan la sospita d'una traïció s'escriu en lletres majúscules i s'escampa en totes les direccions (l'escena d'ella mirant el maleter del cotxe del seu marit a la festa del seu aniversari i l'escena posterior són bestials. La veu en off de la mateixa Gemma posen el punt d'inici d'allò que vindrà després... presteu atenció a les seves paraules!).

Suranne Jones és l'actriu protagonista que dóna vida a la doctora Gemma Foster. S'ha de destacar rotundament el seu treball perquè fa una molt bona actuació i interpreta magistralment tots els estats que passa el seu personatge donant-li la tensió exacta a cada moment de la sèrie. Amb raó li van donar en el seu moment alguns premis per aquesta actuació, entre ells, el premi BAFTA a la millor actriu l'any 2016.

L'actriu Suranne Jones en el paper de la doctora Foster

També és interessant tota la relació que la protagonista té amb la resta de personatges secundaris: companys de feina, veïns, amigues... l'actitud que prenen abans i després de les sospites de la Gemma tenen un punt de vista per analitzar i per debatre. Si són correctes o no, això depèn del vostre punt de vista però el que està clar, es que aquestes actuacions tindran també les seves conseqüències a la vida de tothom.

Doctor Foster és una sèrie de la BBC que es podria incloure entre el drama i el thriller psicològic. Amb només dues temporades, els cinc capítols de cada una d'elles espremen al màxim les relacions, els pensaments i els sentiments de tots els personatges. Això sí, si la primera temporada l'argument gira sobre la infidelitat i tot el que l'envolta, la segona temporada es centra més en les conseqüències, el que passa "*després de*". I és que el guió que signa Mike Bartlett manté el suspens a cada escena, augmentant a poc a poc la dosi perfecta de la tensió de la trama fins a arribar al límit.

Un sopar amb amics amb un final... per recordar.

Cal destacar el seu final que, simplement, t'esclata a la cara. En aquest moment, et converteixes en protagonista de la sèrie perquè d'alguna manera, tens el seu mateix punt de vista. Sí, ja sabies que això acabaria així, ho intuïes. Els indicis eren clars i sempre havien estat allà però simplement miraves a una altra banda perquè, com acostuma a passar, només som conscients del nostre propi dolor. El discurs final de la Gemma Foster ho deixa clar i és un "*avís a navegants*": compte amb el que fas, amb el que dius, perquè absolutament tot, té les seves conseqüències i sempre s'ha de pagar un preu.

Resumint, **Doctor Foster** és una bona sèrie que us mantindrà enganxats al sofà amb un suspens addictiu que us farà literalment devorar tots els capítols de la sèrie en un tres i no res!... i no us oblideu de mirar els detalls, d'observar les mirades i, sobretot, gaudiu d'aquelles escenes que van en tensió fins que exploten (a tota la sèrie hi ha unes quantes!).

A continuació, podeu veure el tràiler de la sèrie (*en anglès*):